

# Forord

Jeg blev født i en lille industriby i Lancashire, og jeg blev opdraget til at gå i kirke søndag formiddag og i søndagsskole om eftermiddagen. Det var vores sognekirke og en del af den engelske kirke. Jeg vidste det ikke dengang, men jeg ved nu, at "Church of England" kan indeholde alt fra 'lav'- til 'højkirkelig'.

Det betyder, at der er et bredt spektrum af måder at holde gudstjeneste på. Nogle er meget almindelige og andre er i meget katolsk stil. Hvad det er for en slags kirke afhænger af traditioner og også af præferencer hos den præst, som har ansvaret på det tidspunkt.

Min kirke var en 'lav' variation, hvilket vil sige, at der var meget lidt udsmykning i form af messinglysestager og guldkors, og gudstjenesten havde et minimum af ritualer. Der blev lagt meget vægt på evangelisering, og fra tid til anden blev der holdt brandtaler om at blive 'født på ny'.

Min egen familie var ikke enige i disse udbrud og gjorde indsigelse mod udtrykket at blive født på ny, og forsikrede mig om, at det var tilstrækkeligt at gå i kirke, sige sine bønner hver aften og være en 'god pige'.

Der var en aktiv ungdomsgruppe, og på trods af forskelligheder mellem hjem og kirke, blev jeg et aktivt medlem (skønt jeg tror, jeg var for from til tider og gav min familie en hård tid, fordi jeg blev 'religiøs'). Gennem min uddannelse og videre ind i mit ægteskab fortsatte jeg med at

være et aktivt medlem af den lokale, anglikanske kirke, hvor vi boede, og jeg bar en vis portion religiøsitet med mig. Dog må jeg sige, at jeg var så oprigtig, som jeg forstod at være.

I 1983 brød Herren dramatisk ind i vores families liv. Vi havde da tre børn i alderen 14, 13 og 7 år. Vi flyttede til Frankrig, hvor vi blev medlemmer af St. Mark's Anglikanske Kirke i Versailles. Der mødte vi mennesker, der talte om Jesus, som om han sad og spiste aftensmad sammen med dem, og vi blev klar over, hvor lidt vi kendte ham personligt. Vort forhold til ham personligt, såvel som som familie, er vokset lige siden.

Vores tak må gå til St. Mark's og de mange venner der, som har hjulpet os på vores vandring. Vi har haft det så sjovt, mens vi har lært sammen i de 15 år, vi har været en del af menigheden.

I 1998 puffede Herren os ud af det engelske samfund, hvor vi var så trygge, og ind i Eglise-Eau-Vive i Boulogne-Billancourt, hvor vi nu er ældste. Vores tak går til medlemmerne der for deres tålmodighed med vores snublende franske, og for den måde de tillod og opmuntrede os til at være dem, Herren havde kaldet os til at være.

Jeg ønsker også at takke min mand, børn og børnebørn for deres kærlighed og inspiration. Og sidst - men absolut ikke mindst - Herren Jesus Kristus, Løven af Juda, uden hvem der ikke ville være nogen historie!

# Baggrunden I

Jeg har en ven, som taler med Herren hele tiden. Jeg mener HELE tiden. De har samtaler, som jeg har det med min mand eller nabo eller en ven. Jesus fortæller hende, hvad hun skal se på TV, og derefter hvem i programmet hun skal bede for. Han tager hende med ad bestemte gader bare for at vise hende ting! Og alt dette er i den virkelige verden, simpelthen som en del af hendes daglige liv.

Hun er en midaldrende enke, som har levet alene i mange år, så måske er det lettere for hende end for mig. Jeg lever sammen med min mand, og sammen har vi en gæstfrihedsgave, så vort hus er sjældent tomt - og sædvanligvis fyldt til overflod med mennesker fra hele verden! Hvilken velsignelse det er! Og ja, Herren taler også til os, men ikke desto mindre må jeg tilstå et vist mål af jalousi med hensyn til min vens tætte forhold til Herren. Måske kender du mange mennesker, der har det på den måde, men det gør jeg ikke. Og skønt det antal personer, som jeg kender, der hører direkte fra Gud, bestemt forøges i takt med, at han udbreder den profetiske stemme på jorden, så kender jeg kun få mennesker, der taler med Herren kontinuerligt, som min ven gør.

Jeg har ofte fortalt Herren, at jeg var jaloux - på en pæn måde selvfølgelig - og at jeg gerne ville kunne høre hans stemme, som hun gør. Jeg ved, at han handler med hver

af os individuelt, og hvad han ønsker at gøre med min ven muligvis ikke er, hvad han ønsker at gøre med mig. Men jeg ved også, at hvis vi glæder os i ham, vil han give os, hvad vort hjerte begærer (*Sal. 37,4*).

Bemærk at jeg ikke anbefaler dig at søge stemmer eller visioner, men blot at søge Jesus og hans nærhed, og lad ham gøre med dig, som han ønsker og åbenbare sig for dig på den måde, han ved, er bedst for dig.

Det var godt, at han svarede min længsel på en måde, jeg slet ikke forventede! Resultatet af mine bønner var, at jeg blev syg, meget syg, og måtte på hospitalet til en hasteoperation langt hjemmefra, hvor ingen kunne besøge mig. Mens han holdt mig skjult på dette 'hemmelige sted' i tre uger, åbenbarede han sig for mig på en måde, jeg ikke kunne have forestillet mig. Han vandrede med mig, talte med mig og viste mig utrolige ting, som han gør over hele verden. Han lærte mig ting, som jeg ikke tidligere havde haft tiden eller måske tilskyndelsen til at lære. Men allervigtigst viste han mig, hvor lidenskabeligt han elsker mig, og hvor desperat han ønsker min kærlighed. Jeg føler, at jeg havde det samme privilegium som Moses, da han skjulte sig i klippespalten, og Herren lod sin godhed passere forbi ham (*2. Mos. 33,19*).

Jeg håber, at det, der følger, må føles relevant. At jeg ikke blot tænker på Herren som en ven, men på samme måde som han viste Moses sin godhed på det specielle tidspunkt, sådan gemte han mig af vejen for at vise mig sin kærlighed, en underfuld, overvældende, lidenskabelig kærlighed. Det var en livsforvandlerende oplevelse, som det var det for Moses, og mange kan vidne om det nye niveau i mit liv. Jeg har en fuldstændig tillid til, at Herren har kontrol over alt - simpelthen ALT.

Gennem det år, der fulgte efter disse oplevelser, tilskyn-

dede mange mennesker mig til at skrive en bog, men jeg følte ikke, det var tiden til det. Det gør jeg nu. Hvis det bliver trykt, så må al ære være til Gud!



# 2 Annonay

Min mand Malgwyn og jeg havde tilbragt julen hos noget familie i Provence i Sydfrankrig, og vi havde besluttet at tage tidligt af sted og bruge god tid på turen til Paris ved at køre ad lokale veje og ikke ad motorvejen. Det tager meget længere tid, men det er også meget smukkere, og vi vidste, vi ville finde et lille hotel langt fra alfarvej, hvor vi kunne tilbringe natten. Så dér var vi, da min galdeblære begyndte at genere mig! Jeg havde allerede konsulteret en specialist hjemme, da galdeblæren havde forårsaget mindre problemer gennem nogen tid, men lægen havde sagt, det ikke hastede. Vi havde bedt om helbredelse og forventede, at de sten, jeg vidste, jeg havde, ville blive opløst af Helligånden!

Da smerterne begyndte, var vores første reaktion at bede, men som aftenen gik, måtte vi se i øjnene, at jeg behøvede en læge. Den lokale læge kom ud til hotellet, og da ambulancefolkene strejkede, tog han mig med på hospitalet i sin egen bil. Min mand fulgte ham i vores bil - over bjerge og gennem dale ad veje, som lægen kendte og derfor kørte i en vis fart, mens min mand hele tiden spekulerede på, hvordan han nogensinde skulle finde tilbage til hotellet igen! Vi havde jo valgt et specielt afsides sted!

Imidlertid blev enden på historien, at jeg blev indlagt på hospitalet i en lille by i Ardeche, som hedder Annonay. Et smukt sted, hvor flere floddale støder sammen, om-